

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 11/2019

Prosinec 2019

Předvánoční lepidlo

Nuže, řeknu vám takto: Již několik let se snažím o jednu věc. Nezbláznit se, neunavit se ještě před tím, než se narodí malý Ježíš. A proto zůstávám jaksi "přilepená" k zemi.

Vedle mého adventního věnce vždy leží lepidlo. Obyčejné tyčinkové nebo tekuté, na tom nezáleží. Možná nejlepší by bylo vteřinové.

A může zato Laura, malé čtyřleté děvčátko. Když jsem přišla k ní na návštěvu, slavnostně a s úsměvem mi vybrala židli. Prý: "Šedni ši." Ne, není to překlep, ona svým "š" ohromovala celý svět. Poslechla jsem a za chvíli jsem měla plnou náruč hraček. Problém přišel, když jsem chtěla vstát. Jaksí to nešlo. Šaty jsem měla přilepené na kus dřeva. "Kdo tam dal to lepidlo?" Vybuchla Lauřina máma. Byla to však nemístná otázka. Malá "Šišla" v té době neměla sourozence. "Já," řekla vážně. "Víš, maminko, to proto, aby teta neodešla. Chtěla jsem, aby měla pro mě čas."

A tak si od té doby hledám čas. Pro všechny děti, nejen ty pozemské, ale jednou za rok speciálním způsobem i pro ty nebeské. Učím se těšit na Vánoce.

Jakmile si zapálím první svíčku na adventním věnci, s touhou se dívám na lepidlo. Je to pro mě jakási "stopka", se kterou je spojené předsevzetí. "Nenaletět televizním reklamám. Nebudu chodit do obchodu, a pokud, tak s lístkem v ruce. Bude na něm seznam toho, co přesně potřebuji." Je to čas, kdy se pokouším o "nezbláznění se." Navzdory vánočním koledám přemýšlím nad tím, co se stalo, když se Ježíš narodil.

Večer si sednu do křesla a dívám se do plamene svíčky. Žebrařím o pokoj i o sílu, aby se mé srdce neodlepilo od židle a neutíkalo do světa.

"Pane, co mi nabízíš? Co a koho jsi z mého života vzal a koho jsi mi dal? Koho ti mám přivést do Betléma, abychom se smířili, abychom si odpustili, abychom před tebou poklekli?" Řeknu vám, že to není jednoduché. Nejraději bych začala svou známou písničku: "Víš, ale zato já nemůžu. To ona je už prostě taková, klevetivá, sobecká a leze mi na nervy. Ano, udělala jsem to, ale kdyby se ke mně tak nechoval, byla bych to zvládlá. Je to jeho vina." A proto si dávám pozor, abych si položila správnou otázku. Ne o tom, jaký kdo je – ale kdo to je. A tak si v tomto týdnu píšu seznam. Jsou v něm lidé, kteří jakýmkoliv způsobem zasáhli do mého života. Ti, které mohu, smím a věřím, že budu chtít vzít s sebou i ve vánoční noc do Betléma.

Se zapálením druhé svíce na adventním věnci se zvyšuje i dávka lepidla. Držím

se a zacpávám si uši, abych neprovedla pomstu kaprovi, zelenému stromku, deseti druhům zákusků a koláčů a nepropadla kuchyňskému šílenství. Vždyť nejen z chleba žije člověk.

Myslím na lidi, kteří v té době putovali do Betléma, netušíc, že je čeká něco mimořádného. V duchu se přidávám k poutníkům a večery trávím v Božím chrámu. Poslouchám o tom, jak všichni Izraelité očekávali, že se narodí Mesiáš, velký prorok, který je vysvobodí a přinese jim záchranu.

Svoboda. To je ona. Každý z nás po ní touží, a přestože občas slyšíme, že žijeme ve svobodné zemi, ani si neuvědomujeme, jaké okovy nás drží v otroctví. Díváme se na to, kdo si co o nás pomyslí. Cítíme se méněcenní, pokud nechodíme ve značkových věcech jako ti, co mají více peněz. Držíme si v rukou vlastní pravdu, abychom se nemuseli ptát na svůj život právě toho, kdo o sobě řekl, že je cesta, pravda a život.

Svoboda. To je ona. Každý z nás po ní touží, a přestože občas slyšíme, že žijeme ve svobodné zemi, ani si neuvědomujeme, jaké okovy nás drží v otroctví. Díváme se na to, kdo si co o nás pomyslí. Cítíme se méněcenní, pokud nechodíme ve značkových věcech jako ti, co mají více peněz. Držíme si v rukou vlastní pravdu, abychom se nemuseli ptát na svůj život právě toho, kdo o sobě řekl, že je cesta, pravda a život.

A tak se při světle druhé adventní svíce ptám, před čím mám strach? Před kým utíkám? Co si přeji? Jaká slova nechci slyšet z úst druhých na moji adresu?

Třetí adventní týden jsem moudřejší. Jaksi i víc vidím, jen postavit se do řady před zpovědnici a přetavit svůj aktuální stav hříchů a strachu do slov mi dělá problémy.

Nejvíce mě umí vytočit, když u východu z kostela potkám sousedku s otázkou "Tak co? Už máš všechno nakoupené?" Vždyť právě to. Nemám nic. Dokonce ani hříchy, neboť ty mi Ježíš právě vzal. Mám však šanci připravit se na oslavu jeho narozenin jinak. Po svém. Nezbláznit se. Pro jistotu se "přilepím" k předsevzetí, že z kostela rovnou domů.

Večer mi třetí svíce spojená s nedělí radosti jaksi fandí. Nebo jsem si dlouho radosti plamene nevšimla?

Čtvrtý adventní týden hledám Ježíše. Víím, že je blízko. Ale kde? Zkousím ho nacházet v lidech, kteří během Vánoc zůstávají sami. Zamíchat těsto na koláče, a pokud stihnu, i na perníky. Zhotovuji několik vánočních koulí a zvonků. Ukliďím a vydám se na cestu. Zaklepu u sousedky, již nemá mnoho sil a na Vánoce žije více z lásky než z chleba. Podělím se a dovolím jí, aby mi vyprávěla každý rok totéž. Od války až po současnost. Ó, lepidlo moje, účinkuj, říkám si v duchu. Ale nakonec přijde to vítězné: "Jak dobře, že jsi přišla. Sám Bůh tě poslal. Jinak bych tu byla sama."

Odcházím spokojená, a to je hlavní.

Adventní věnec svítí. Mé srdce je čisté. Víím, že může přijít Pán tohoto světa, kterého znali mudrci i pastýři. Ti, kteří vládli i ti, kteří větší část roku strávili ve stáji. Nespěchám.

Na Štědrý den stihnu všechno – navařit i uklidit. I stromek přijde na své místo i dárky pro mé blízké. Přijdou a s radostí si otevřou balíčky s maličkostmi. Někdy více potěší ponožky darované s láskou než herní konzole bez úsměvu.

A ještě něco Před štědrou večeří přenesu lepidlo pod stromeček ... A vy už víte proč.

Vždyť z Betléma se neutíká.

(podle Slovo+)

Advent – příchod Krista, který toužebně očekáváme

V první řadě se připravujeme na slavení Vánoc, tajemství vtělení. Chválíme Boha, který tak miloval svět, že nám poslal svého Syna. Vánoční svátky a příprava na ně mají svůj hlubší smysl v přípravě našich srdcí na Boží milost ve svátostech.

Druhý příchod Krista se tedy děje v našich srdcích zejména přijímáním svatého přijímání. Advent nám připomíná, že Kristus přišel, ale také že přijde. A život věřících je neustálým a bdělým očekáváním toho příchodu. Nejde jen o to, abychom připomněli historickou událost, která se stala před 2000 lety v malé judské vesničce. Mnohem potřebnější je pochopit, že celý náš život musí být adventem, bdělým očekáváním nového konečného příchodu Krista.

První adventní nedělí (v tomto roce 1. prosince) pro křesťany začíná období adventu, přípravy na slavení narození Ježíše. Slovo advent pochází z latinského *adventus* a znamená příchod.

Čtyřtýdenní období adventu je pro věřící zejména časem duchovní přípravy a pokání před slavením Vánoc, radostné vzpomínky na Narození Páně. V tomto období se věřící v katolických, evangelických a dalších křesťanských chrámech scházejí k modlitbám a zamyšlení, konají se v nich i mnohé adventní koncerty. Chránové roucho v adventu je fialové.

První adventní neděle je současně v katolické církvi začátkem nového liturgického roku.

Adventní předvánoční příprava se vzpomíná v Římě již za papeže Lva I. Velkého (440-461). Jiný záznam o adventu pochází z Francie, kde koncil ve městě Macon v r. 582 nařídil, aby se příprava na slavení vánočních svátků začala od první neděle po svátku sv. Martina. Adventní období v této formě zahrnovalo šest nedělí a mělo postní – kající charakter. Papež Řehoř I. Velký (590-604) zkrátil adventní období na čtyři neděle (symbolizující 4 000

let čekání na Mesiáše od vyhnání prvních rodičů z ráje) a je původcem adventních kázání v bazilice Santa Maria Maggiore. Svou definitivní formu nabyly advent v 8. - 9. století.

V r. 1362 papež Urban V. (1362-1370), který i po svém zvolení za papeže žil jako benediktinský mnich, zavedl postní pravidla pro adventní dobu.

Obsah adventní doby výstižně vyjadřují staré adventní písně – roráty – sestavené podle biblických textů, převážně prorockých. Roráty začínaly před svítáním a připomínaly, že před narozením Krista lidstvo "kráčelo v tmách" (Iz 9,2). Název roráty pochází z neznámější latinské adventní písně pocházející ze 16. století z Francie: "Rorate coeli de super..." ("Rosu dejte nebesa shůry...").

Význam adventu

Adventní doba není našťástí jen časem nákupní horečky. Má především svůj duchovní obsah. Vyzývá nás k setkání s Kristem v našem každodenním životě a připravuje nás na jeho slavný druhý příchod.

Adventní věnec

Symbolem adventního období, které trvá čtyři týdny, je adventní věnec se čtyřmi svíčkami – ty se postupně zapalují během čtyř adventních nedělí. Postupně do Vánoc se zapaluje jedna svíčka za druhou. Nejčastěji jsou svíčky fialové symbolizující liturgické barvy adventních nedělí.

Věnec je od nepaměti symbolem vítězství a královské důstojnosti. I Bible mluví o věnci jako o projevu úcty, radosti a vítězství. Adventní věnec vzdává

hold tomu, který je očekáván, a který zároveň přichází jako vítěz, jako král a osvoboditel. Rozlévajícím světlo z hořících svíček vyjadřuje přicházejícího Krista, který rozptyluje temnotu a strach, neboť on je "Světlo světa" (Jan, 8,12).

Počátkem 19. století, v roce 1808 se narodil v Hamburku Johann Henrich Wichern. Byl nejstarším synem a měl ještě 7 sourozenců. Později se stal vychovatelem a studoval teologii, aby se mohl stát evangelickým pastorem. Johann H. Wichern pak působil jako učitel v hamburské nedělní škole. V touze postarat

se o chudé lidi, se rozhodl zřídít především pro chudé a opuštěné děti útulek. Později se mu díky milodarů a tvrdé práci podařilo jeho plán zrealizovat. Dům nazval Drsný dům, ve kterém opuštěné děti v jeho péči byly nejen ubytovány, ale také učily řemeslu. Na základě neustálých otázek těchto dětí, kolik dní ještě zbývá do Vánoc, se rozhodl vyrobit dřevěný věnec s 24 svíčkami - 19 tenčími, které představovaly všední dny a 4 silnějšími svíčkami, symbolizujícími čtyři adventní neděle.

První adventní neděli zapalujeme první fialovou svíčku, tzv. *svíci proroků*. Tato svíčka je památkou na proroky, kteří předpověděli narození Ježíše Krista.

Druhou adventní neděli zapalujeme druhou fialovou svíčku, tzv. *betlémskou*, která reprezentuje lásku a představuje Ježíškovy jesličky.

Třetí adventní neděli zapalujeme růžovou svíci, tzv. *pastýřskou*, která vyjadřuje radost z toho, že postní období je téměř u konce a adventní období získává slavnostnější ráz.

Čtvrtou adventní neděli zapalujeme poslední fialovou svíčku, tzv. *andělskou*, která představuje mír a pokoj.

Někde bývá zvykem mít uprostřed věnce ještě bílou svíci s modrou stuhou, která nám připomíná Pannu Marii, průvodkyni adventem.

Tři pokušení Vánoc: Kdo se bojí malého Ježíška?

Jako v postní době před Velikonocemi, tak i v období před Vánocemi čelíme s Ježíšem třem pokušením satana – pýše, marnivosti a pohodlí.

První pokušení: pýcha – Cítíme se být ohroženi Ježíšem

Právě tomuto pokušení dal volný průchod Herodes, když v šíleném honu na dítě Ježíše pozabíjel jiné nevinné děti. Naši vladaři v každém smyslu slova (národní, místní i institucionální) dělají totéž: nezakazují Dědu Mráze či vánočního soba Rudolfa. Tito totiž nejsou skuteční, tedy neznamenají hrozbu. Ale malý Ježíšek skutečný je – a to je postrach.

Víme, že je to tak, protože je jistou hrozbou i pro nás. Abychom ho udrželi v bezpečné vzdálenosti, často reagujeme "proslazením" Vánoc. Říkáme, že v tyto svátky chceme přijmout Ježíše do svých srdcí. Ale ne do té komnaty srdce, která odpovídá za naši ranní rutinu ... nebo za to, co děláme v noci. Nechceme ho pustit ani ke kontrolnímu panelu svého času na internetu, ani tam, kde máme na pracovišti nahlas vyjádřit svůj názor – nebo zůstat tiše, ani do rozhodování o utrácení peněz.

Nedělá nám problém přivítat v svém srdci Santu, ale Ježíše, to je už těžší. Velmi vhodné je zmínit známý výrok papeže Benedikta XVI.: "Copak se všichni nějakým způsobem nebojíme? Pokud vpustíme Ježíše do svého života, pokud se mu zcela otevřeme, nemáme strach, že nám něco vezme?" Sám nato odpověděl: "Ne! Pokud Ježíši dovolíme vstoupit do našich životů, neztratíme nic, absolutně nic z toho, co dělá náš život svobodným, nádherným a úžasným. Ne! Pouze v tomto přátelství jsou brány života dokořán otevřené."

Druhé pokušení Vánoc – marnivost: Cítíme, jako by nás Ježíš zklamal

Satan je toho nejlepším příkladem. Kniha Zjevení říká, jak právě ďábel úporně bojuje proti vtělení Proč? Odmítá se klanět osobě, která je sice úplně Bohem, ale současně i zcela člověkem, tedy má v něčem nižší podstatu než on (satan).

Totéž se děje za našich dnů. Ne všichni se Ježíše bojí. Někteří mají spíše pocit, že si ho "proklepli" a zjistili, že jim nestačí. Někdy se tak děje tehdy, když s ním máme emocionální zkušenost, při které jsme ho ale tragicky nepochopili. Shakespearovský herec Derek Jacobi si vzpomíná, jak se jako mladistvý zúčastnil evangelizační akce Billyho Grahama v Anglii. "Na jejím konci jsem sešel na plochu arény, abych se vydal Ježíši. Ale později jsem se cítil na celé čáře podveden a bylo mi trapně." Není sám. Jiní prošli na podobných akcích přesně toutéž zkušeností.

Anebo jemnější verze, stejně rozšířená. Někteří z nás se celým srdcem vydali náboženství, ale po nějakém čase se z něj stáhli v deziluzi a pochybnostech. To

nic! Dokonce i Jan Křtitel z evangelia 3. adventní neděle měl takový pocit. Ptá se Ježíše: "Ty jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?"

Papež František nabízí, abychom vedli svůj vlastní dialog, jaký proběhl mezi Janem a Ježíšem, když si všímáme, že ani my nejsme proměnění: "Pane, co ještě chybí?" "Tvoje hříchy! Dej mi své hříchy! Dej mi je a já tě obnovím!"

Třetí pokušení Vánoc – upřednostnit svou pohodlnou rutinu před Ježíšem

Do tohoto se chytili hostinští – byli tak pohlceni záležitostmi (toho) dne, že Ježíše bezmyšlenkovitě odehnali, když chtěl vejít dovnitř.

Já se však rád zamyslím i nad pozitivními příklady Vánoc. Jen si představte, jak snadné by bylo bývalo pro hlavní postavy příběhu narození podlehnout některému z těch pokušení, nebo dokonce všem třem!

Pastýři by se mohli soustředit na své hlídání na polích a odmítnout hledat Ježíše. Nebo by se mohli cítit ohroženi anděly či zklamání z dět'átka v jeslích. I mudrci by mohli klidně říci "ne" takové dlouhé cestě za hvězdou. Také mohli cítit hrozbu či zklamání z konkurenčního židovského systému víry, který je očekával.

Prim mezi dobrými příklady Vánoc hrají Maria a Josef. Zamyslete se, jak se jejich příběh mohl zvrtnout: Marie mohla protestovat proti strastiplné cestě a Josefově neschopnosti najít místo k pobytu, on zas mohl namírat proti neustálým potížím, způsobeným tímto dítětem, které ani nebylo jeho. Ale ani jeden z nich to neudělal. Všichni se sešli kolem dět'átka Ježíše a klaněli se mu. A pokud o těchto Vánocích bojujeme proti pokušení pýchy, samolibosti a rutině, i my se tam k nim můžeme přidat.

(podle Slovo+)

Předvánoční úklid duše

Několik dní před Vánocemi máme v bytě uklizené. Jenže, stačí to? Ježíš chce víc! Chce všechno! Přichází a nabízí nám návod, jak si uklidit to nejcennější, co máme: neviditelné, nesmrtelné a věčné – duši. Jak na to?

Začínáme:

Stačí, když si najdeme tichý koutek v domě. Posadíme se nebo klekneme na kolena. Pokud máme paměť děravou nebo patříme mezi ty, co se neradi přiznávají k hříchům, raději si je sepišme. Vstupme do Boží přítomnosti.

Písmo svaté a události Vánoc nám otevrou dveře do hloubek našich duší.

Pane Ježíši, prosím tě o dar Ducha Svatého. Prosím o pokorné srdce a odvahu pojmenovat vše, co v sobě nosím. Věřím, že mi odpustíš. Přijď a ukaž mi, co ti brání naplno přebývat v mé duši.

Zvěstování

Ve chvíli, kdy k Panně Marii přichází anděl a oznamuje jí, že se z ní narodí Mesiáš zachránce, změní se její život. Bůh si ji vyvolil, aby byla plná milosti a by uznala, že On je s ní (srov. Lk 1,28)

Pane Ježíši, i mne jsi vyvolil, abych tě poznával a přijímal do svého srdce. Chceš změnit můj život. Prosím, uděl mi milost, abych si uvědomoval, co všechno naplňuje mou duši. Daruj mi odvahu odevzdat ti každou chvíli dne.

Přemýšlej: *Uvědomuji si, že jsem hříšník? Umím pojmenovat, co jsem udělal špatně? Snažil jsem se chránit své srdce před hříchem? Nenaplňoval jsem ho pýchou nebo lží? Snažil jsem se naslouchat, co mi chce Bůh říct skrze Písmo, ale i skrze lidi? Uvědomoval jsem si, že Ježíš je se mnou?*

Maria na cestě k Alžbětě

Když Maria slyšela od anděla, že její příbuzná Alžběta očekává narození Jana Křtitele, vydala se na cestu k ní. Ne proto, aby uspokojila svou zvědavost, ale proto, aby jí sloužila a pomáhala.

Pane Ježíši, i já kráčím po různých cestách. Potkávám lidi a mluvím s nimi. Ne vždy jsem však upřímný a milý. Prosím, daruj mi milost, abych se v mysli vrátil k těmto setkáním a uvědomil si, co přinesla mně a co mým bratřím a sestřám.

Přemýšlej: *Jsou v mém životě lidé, se kterými jsem se setkával jen proto, abych od nich něco získal? Byl jsem vůči všem pravdivý? Přicházel jsem domů s úmyslem pomáhat mým blízkým, nebo jsem hledal jen své pohodlí? Jsou moje vztahy vůči druhým lidem přátelské? Mám odvahu pomoci i tam, kde vím, že nic zato nedostanu?*

Magnificat

Boží slovo říká, že Maria při setkání s Alžbětou zazpívala Magnificat – chvalo zpěv Bohu. Děkuje mu za jeho velké dary. Říká: "Velebí má duše Pána a můj duch jása v Bohu, mém spasiteli..." (srov. Lk 1,47)

Pane Ježíši, i v mém životě se stávají velké věci, ale beru je jako samozřejmost. Nemám čas se zastavit, zamyslet se a ponořit se do tvé přítomnosti. Prosím, uklidni mou duši, abych poznal dary, které mě obklopují.

Přemýšlej: *Za co děkuji Bohu? Raduji se z maličkostí, nebo se hned zlobím, když život nejde podle mých představ? Dopřeji bratřím a sestřám kolem mě víc než sobě? Umím je pochválit, povzbudit, nebo se nad nimi pouze vyvyšuji? Umím pomoci druhým i tehdy, když mě o to nepožádají?*

Cesta do Betléma

Maria věděla, že cesta do Betléma nebude jednoduchá. Chtěla však splnit příkaz, který vydal císař Augustus. Věrně následovala Josefa, aby naplnila Boží i lidskou vůli.

Pane Ježíši, když se dívám kolem sebe, vnímám mnoho nespravedlnosti a cítím křivdy, hodnotím politiky, vládu, parlament a občas dovolím pocitu bezmocnosti, aby pronikl můj život. Ty jsi však Pánem i nad životy všech lidí.

Prosím, daruj mi milost, abych přehodnotil mé vztahy k veřejným činitelům a nauč mě důvěřovat ti. Vždyť pouze ty můžeš všechno změnit.

Přemýšlej: *Byl jsem vždy spravedlivý? Žiji čestně – tak, jak bych si přál, aby žili ti, kteří mají v rukou státní moc? Mluvím o nich slušně? Snažím se o pokoj a porozumění tam, kde jsem? Podřizuji se vrchnosti stejně jako Maria, i když to není jednoduché? Platím daně? Žehnám těm, kteří vládnou a modlím se za ně?*

Plný hostinec

Maria a Josef hledali pro Ježíše místo v hostinci mezi lidmi, ale nenašli. Musel se narodit ve stáji, daleko od těch, které přišel zachránit.

Pane Ježíši, vyznávám, že si žiji svůj život. Žiji mezi lidmi, kde se nevěra, lež, pomluvy či osočování nepokládají za hříchy a slabosti, často se dám jimi strhnout a tebe odsouvám za město, do stáje, do jeslí! Prosím, dej mi odvahu odejít z davu a najít se za městem – v duchovním Betlémě.

***Přemýšlej:** Svědčím o Ježíši? Věřím, že mi Desatero ukazuje cestu do nebe? Umím přijmout pokárání, ale také mluvit o chybách jiných s láskou? Odsuzuji hřích a ne hříšníka? Mám odvahu prožívat svou víru naplno? Vzdávám se, pokud se mi začnou posmívat?*

Setkání pastýřů s anděly

Nic netušící pastýři bděli a hlídali své stádo. Vtom k nim přistoupil Hospodinův posel a řekl: "Zvěstuji vám velkou radost." (srov. Lk 1,10) Pastýři spěchali, aby se poklonili Ježíši.

Pane Ježíši, i já bych měl přicházet na mši svatou, abych se ti klaněl přítomnému v Eucharistii. Někdy jsem rád, že si najdu místo, kde si sednu a někdy nemám na setkání s tebou čas. Prosím tě, daruj mi pokorné srdce, které uzná, že tě potřebuje a přijme tvé dary, které mi nabízíš.

***Přemýšlej:** Přicházím na mši pravidelně, nebo je to pro mě pouze povinnost? Uvědomuji si, že když přistoupím ke svatému přijímání, dostávám sílu změnit svůj život?*

Ježíši se přišli poklonit i mudrci. Lidé, co byli vzdělaní a poznali znamení doby. Přišli a uctili Krále králů a Pána pánů. Přijali od něho odpuštění a sílu na cestu do nebe. Během těchto svátků můžeš mezi ně patřit i ty. Ježíš tě čeká, zahodí hřích a přijme ho.

(podle Slovo+)

Sedm tipů, jak během Vánoc zpřítomnit Lásku

Shon? Stres? Nervozita? Únava? Ještě stále není všechno tak, jak má být? Jak to má vlastně na Vánoce být?

Odhodme do koše dlouhý seznam toho, co si potřebujeme k Vánocům zajistit,

aby byly ty "pravé ořechové"! Zapomeňme na zvyky, perníky a třpytivé krabice pod ověšenými stromky! Nalistujme si opět vánoční příběh tak, jak o něm vyprávějí evangelia. Oživme si ho v myslí i před zraky srdce. Naslouchejme mu: "V těch dnech vyšel

rozkaz od císaře Augusta vykonat soupis lidu po celém světě..." (Lk 2,1) Vánoce nám byly darovány, nevymysleli jsme si je sami. A nejlépe je prožijeme tehdy, pokud je přijmeme v jejich původní čistotě, nahotě a kráse z rukou našeho Pána. Jsou jeho příběhem o nás, o jeho lásce k nám. Napodobujme svého Pána a oslavme Vánoce tak, jak je slavil mezi námi On.

1. Vystupme z vánoční idylly a otevřeme se nepohodlí!

Byly první Vánoce opravdu o cinkajících zvoncích, o tajících vločkách na nose a třpytivé parádě? Opředené pohádkami, melancholií a atmosférou klidného vychutnávání? Kdo z nás by se chtěl ocitnout uprostřed chladné noci bez střechy nad hlavou, na ulici v cizím městě, a ještě ve vysokém stádiu těhotenství? Kdo z nás by odešel od štědrovečerního stolu pobývat raději v nehostinné stáji? Kdo by vyměnil příjemný gauč za slámu v jeslích? Ale takové byly první Vánoce! Byly pravým opakem toho, co se z nich snažíme udělat dnes. Kdo se uzavře do své vánoční idylky, romantiky a tepla domova, neprožívá skutečné Vánoce. Bůh přece nepřišel na svět proto, abychom se uzavřeli do svého pohodlí, právě naopak, abychom se otevřeli všemu nepohodlí, prázdnotě, bídě a darovali sebe tam, kde je tma a zima, kde nehoří světla, abychom svou tvář obrátili k těm, co se cítí opuštěni, ztraceni, slabí, strádající.

2. Méně světla, kterým se navenek obklopíme, více toho, které zapálíme v srdcích!

Během Vánoc se náš svět mění na jednu velkou světelnou show. Blikající domy a výklady, pestrobarevně osvětlené ulice, parky, zahrady i obyčejného pokoje. Zdobíme se světlem. Ale pokud zůstaneme jen na povrchu, pokud si vystačíme jen se světlem žárovek, po Vánocích všechno zhasne a my zůstaneme stejní. Ježíš však přišel, aby nad námi nepanovala tma. Přišel uprostřed noci. Jeho přítomnost mezi námi rozjasňuje temnotu. Již nemusíme více bloudit a tápat, nevidět si dále než na špičku nosu. Ježíš je světlem pro naše kroky, které v nás zapaluje naději. Vánoce jsou o světle, které si necháme zažehnout v duši. O Pánově světle, které přijmeme do svého života. Jsou však i o světle, které jsme ochotni přinést našim bratrům. Umíme se o něj podělit?

3. Méně shonu kvůli plným stolům, více úsilí nasytit druhé!

Středem našich Vánoc se stala hojnost. Chceme si je užít, mít všeho dostatek, chceme si dopřát, nic nám nemůže chybět. Opravdu jsou však Vánoce o plných žaludcích a prohýbajících se stolech? Bůh vstoupil do našeho světa nožkou miminka, které se nám zcela odevzdává. Učí nás, že Vánoce nejsou o tom, čím se obohatíme, ale spíše o tom, co jsme ochotni z lásky věnovat. Bůh se pro nás zříká svého nebe, čeho se zřekneme my? Jsme ochotni se rozdat? Vidíme potřeby a nouzi lidí v našem okolí? Jsme citliví na drobné nepatrné projevy lásky, kterými můžeme jiným vnést do života naději?

4. Méně hluku, více ticha

Byla to "tichá noc, svatá noc", jak to zpíváme ve známé písni. Jsou naše Vánoce tiché? Jsou svaté? Nebo jen světské? Má v nich prostor hlas nebe, nebo pouze zvuky světa? Zapomněli jsme vnímat hloubku tajemství, kleknout si k jesličkám a v mlčení meditovat tvář Boha – Dítěte. Ono leží na slámě i pro mě, napíná ruku i ke mně, i mě se chce dotknout, i mě chce uzdravit, i na mě se usmát, spočinout v mé náruči. Přichází i do mé stáje, je slovem lásky pro mou aktuální životní situaci. Odstupme od všeho ruchu, který odvádí naši pozornost od Pána

a nezapomeňme vedle všech radovánek pobýt i s ním, v jeho blízkosti, v jeho přítomnosti.

5. Nejkrásnější koledou je Gloria

Naším Vánocům by neměla chybět radost. Ale nejde v první řadě o to, abychom se radovali z dobrého jídla nebo pěkného daru, ale především z Pánových úchvatných řešení! Jaký vynalézavý je náš Bůh, když jde o záchranu člověka! Nenechal nás zahynout, ale stal se jedním z nás! Ten, kdo stvořil vesmír, může mrazem prochládnout, potřebuje plenky, pít matčino mléko, nosit se v náručí a jeho nožka se vejde do dlaně. Nevyráží vám to dech? Věnujme Pánu naše rozjásaná srdce plná díků, úžasu nad velikostí jeho lásky, klaňme se Dítěti a zpívejme mu spolu s anděly z celého srdce: "Sláva Bohu na nebi! A děkuji ti, Pane, že ti na mně tak záleží! "

6. Když myslíš na sebe, vždy ti bude něco chybět!

Pokud si Vánoce představujeme jako vír, který se točí kolem nás a my jsme jeho

středem, velmi rychle se dostává zklamání. Nebudeme s nimi spokojeni. Možná to přisoudíme nedostatku peněz – nemohli jsme si dovolit všechno, co jsme chtěli. Možná nám druzí nevyjdou dostatečně vstříc nebo nenaplní naše představy. Možná nám vánoční idylu překazí naše dluhy, nemoc, nezaměstnanost, sklíčenost či samota.

Nikdo na nás nemyslí. Možná se nějaká ta výtka, proč nemůžeme být šťastní, ujde i Bohu. Ale On nás učí nedívat se (jen) na sebe! Protože tak nám bude vždy něco chybět. Bude nám chybět to, co jsme nedali.

7. Objevit Betlém ve své všednosti!

Najdeme ho ve své kuchyni, v kanceláři, u tchýně, u nepřijemných sousedů, v srdci člověka, který nás napadá, kritizuje a obírá o pokoj. Objevme ho v nouzi, v bídě, ve sváru a bezvýchodných situacích. Tam, kde se obtížně bojuje o pravdu a dobro. Protože Bůh přišel do naší nouze, přišel zachraňovat, ne nechat se obsluhovat. Přišel do tmy, do nelásky, do vyhnanství, do naší zranitelnosti, ne-

mocí, do našeho bloudění. Všude, kde je bída, vstupuje on. Buďme ochotni přijmout ho ve všem nepřijemném i ve všech, jež jsou nám nepřijemní, protože tak dovolíme Bohu, aby mohl konat své dílo, posvětit tuto zem i nás svou přítomností, proměnit nás svou láskou a pokojem.

(podle Slovo+)

Vánoce v kruhu těch, kteří byli při tom

Byla to tichá, ale přece výřečná noc, neboť přinesla světlo do našich dnů. Bůh nikdy k lidstvu nepromluvil jasněji než tehdy, když nám dal Syna.

V dítěti nám Pán očividně vyznal lásku, vyjádřil svůj zájem a blízkost. Vánoce jsou Boží cestou k člověku. Jak je však slavit dnes? Kde najít Betlém? Která hvězda nás přivede ke Králi? Nechme se inspirovat těmi, kteří byli při tom, klečeli u jeslí, dotýkali se novorozeného Pána, mluvili na něj, dávali dary, zpívali ukolébavky. Co nám odkazují hlavní protagonisté prvních Vánoc?

MARIA: Bůh chce mít tvou tvář!

»Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel,« což v překladu znamená: Bůh s námi. (Mt 1, 23)

Bůh touží obnovit mezi námi ráj, který jsme hříchem ztratili. Vstupuje do našich dnů. Tak jako vstoupil do klína skromné nazaretské dívky. Pán ji obdařil nesmírnou důvěrou. Na jejím souhlasném "ano" závisela spása světa. Do jejího rozhodnutí Bůh vložil svoje naděje pro záchranu celého lidstva. I nebe na chvíli zatajilo dech v očekávání, jakou odpověď dá milostivá Panna archandělu. Bůh ji požádal o ruku, požádal ji, aby přinesla světu

Spasitele. A nakonec v ní se Slovo stalo tělem a Bůh přebýval mezi námi. Ona se jako první mohla dotknout Všemohoucího bezbranně se choulícího v jejím náručí, zadívat se do jeho očí a v jeho tváři rozpoznávat rysy své tváře. Bůh si však vyvolil pro sebe Matku, aby svůj obraz mohl spatřit v každém z nás. Vánoce jsou o Boží touze, abychom se na něj podobali, abychom ho přinášeli, aby ho druzí lidé mohli skrze nás zakusit úplně hmatatelně. Přišel zachránit naše srdce od smrti, obnovit v nás zničený chrám lásky. Bůh chce vstoupit do našeho života tak, jak vstoupil do života Marie, chce se skrze nás rozdat světu, zachraňovat a objímat našima rukama, hladit naším úsměvem, chce léčit svět skrze naši nabídnutou lásku, odpouštět skrze naši oběť. Touží, abychom byli jeho přítomností ve světě. Přijmeme ho jako dar a nabídneme ho světu?

JOSEF: Nebojte se přijmout!

Jak o tom uvažoval, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: »Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku, neboť to, co v ní bylo počato, je z Ducha Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z hříčů.« (Mt 1,20-21)

Všichni se snažíme připravit pro druhé nějaký dar, ale nezapomínejme na to, že Vánoce jsou i o přijímání! Někdy může být totiž pro nás mnohem těžší něco přijmout než nabídnout. Ale i to bychom se měli naučit! Svatý Josef je pro nás velkým vzorem toho, jak umět přijímat. Po tom, jak ho ve snu anděl Páně povzbudil, aby se nebál, jeho život se stává ukázkovou lekcí toho, jak přijímá z Boží ruky všechno. Přijímá Marii i s dítětem, které není jeho. Přijímá nevšední způsob služby – nebude otcem, bude pěstounem. Přijímá Boží plány. Přijímá sčítání lidu, namáhavou cestu s ženou ve vysokém stádiu těhotenství, přijímá maštal, útěk do Egypta uprostřed noci. Přijímá Boha v dítěti. Přijímá, že Bůh ho nazývá otcem. Josef nás podněcuje k tomu, abychom se ani my nebáli přijmout. Nebojme se přijmout, když nás Pán překvapí nečekaným úkolem. Zaskočí nás nevšedním řešením. Přijímejme sebe v Božím plánu. Přijímejme druhé lidi jako dar. Mějme ochotu přijímat všechna Boží dobrodiní, a to i tehdy, když mají podobu nástrah, nebo jim zcela nerozumíme. Ať jsou naše svátky o přijímání lásky, která nás chce zahrnout, obohatit, uzdravit, zachránit.

HOSTINSKÝ: Poznejte Pána v každém člověku!

I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože pro ně nebylo místa v hostinci. (Lk 2,7)

Schylovalo se k noci. V hostinci vládl ruch a velká vřava. Setkali se v něm lidé ze všech koutů země, a teď si konečně nacházejí pohodlí po namáhavé cestě. Císař nařídil sčítání lidu, a tak město praská ve švech velkým množstvím poutníků. Místní podnikatelé se radují, konečně budou lepší tržby, protože lidé potřebují jíst, přenocovat, možná je zaujmou i nějaké suvenýry ze zdejšího kraje. Konečně se měšce trochu naplní. Přechájejí ten mumraj a opět bude klid. Najednou někdo zaklepe na dveře. Venku stojí dva pocestní ve skromném, ale důstojném oděvu. Hostinský se na ně lépe podívá. Další dva ... kdoví, zda mají čím zaplatit! V mužově tváři je vidět znepokojení. Je s ním žena, sedí na oslíkovi, a co chvíli bude rodit. Hostinský rozumí, že jsou v tísní, ale ... Je mu to opravdu líto, ale nemá je kde uložit! Možná vedle! Možná tam ... Nebo ... Za městem je jeskyně. Viděl jen pár chudých poutníků, ale neviděl v nich Boha. Netušil, že na jeho dveře zaklepal Věčný. Že ta ubohá žena v požehnaném stavu bude jednou Královnou nebes a přivede na svět Božího Syna. Netušil, že pokud by je přijal, tak v jeho domě Bůh uskuteční jeden z největších zázraků v dějinách – narodí se! A on ho bude moci chovat v náručí. Vánoce mohou být jen tehdy, pokud objevíme Pána v lidech kolem sebe. Nepřehlédněte ho v chudých, kteří nás prosí o pomoc, či v obyčejně neobyčejných bratřích a sestřích, kteří se s námi dělí o tento čas. Bůh je v nich. Nabídneme mu střechu nad hlavou!

PASTÝŘ: Nebojte se noci!

V tom kraji byli pastýři, kteří v noci bděli a střežili své stádo. Náhle u nich stál anděl a sláva Páně je osvítila. (Lk 2,8-9)

Betlém zahalila noc. Zatímco svět spal, oni bděli. Ale nepokládali to za něco výjimečného, vykonávali jen svou běžnou práci. Hlídalí stádo. Všude byla tma. Koho by napadlo, že právě uprostřed ní zažijí dotek nebe? Že je překvapí světlem, že zažijí úžas z Boží slávy? Že Bůh jim právě v ní nabídne svůj největší dar: Spasitele, sebe sama, svou záchranu, vysvobození. Noc patří k životu. Stejně jako bolest, nemoci, trápení a smutek, bída, zkoušky, otazníky, pochybnosti, zápasy a prázdno. Přejde čas, když slunce zapadne a světlo od nás načas odstoupí. Ale tehdy je třeba bdít, vytrvat, žít svou všednost v prostotě a odevzdanosti. Bůh dělá velké věci v noci a také pro tu vaši noc má připravený zázrak!

SIMEON: Darujte Pánu čas!

Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon; byl to člověk spravedlivý a bohobojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch Svatý. Od Ducha svatého se mu taky dostalo zjevení, že neumře, dokud neuvidí Hospodinova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo ve zvyku podle Zákona. Vzal si ho do náručí a velebil Boha. (Lk 2,25-28)

Jak velká je víra, která se oděje do čekání. Jak velká pokora, která nechá Pánu prostor na to, aby zasáhl a konal tehdy, když on bude chtít. Kdy už přijde slíbený Mesiáš, Zachránce, Spasitel? Simeon věděl, že jednou se to stane, proto čekal. Možná se každé ráno probouzel s myšlenkou: bude to dnes? A usínil s tím, že možná zítra. I my očekáváme Boží příchod, a zejména jeho vítězství v našich životech, kříži, v tom, na co sami nestačíme. Očekáváme záchranu, vysvobození z béd. Ale Pán (zatím) nepřichází. Jsme v pokušení vzít věci do vlastních rukou, upadat na duchu, naléhat, dokonce obrátit se k němu zády. Ale buďme jako Simeon, trpěliví a věrme Božím zaslíbením! Nechtějme všechno hned! Bůh je Pánem času a nejlépe ví, kdy a jak vejde do naší tmy, zahojí rány, naplní prázdno, zodpoví na naše otázky. Důvěřujme, že vstoupí do našeho čekání, když to bude pro nás nejlepší. Darujme Pánu čas, on pracuje na naší věčnosti!

MUDRC Z VÝCHODU: Vraťte se od Ježíše jinou cestou!

Vstoupili do domu a našli dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli pak své pokladnice a podali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Ve snu však dostali pokyn, aby se k Herodovi už nevraceli, proto se vrátili domů jinou cestou. (Mt 2,11-12)

Moudrý je ten, kdo hledá. Vnímá Boží znamení a doteky v jeho dílech i uprostřed své duše. Mudrci se nechali vést nevšedním úkazem na obloze, oslovila je nová hvězda. Vydali se na cestu. Věřili, že hvězda je přivede ke králi. Ale netušili, že ten, kterého najdou, bude více než jen pozemský vládce. Jemu patří zem, nebe, hvězdy, ba dokonce i ta, která je vede, vzešla z jeho ruky. Tentýž Pán, který vládne živlům a nebeským mocnostem, je pohladí drobnou ručkou a věnuje jim úsměv dítěte. Bůh je zasáhne, osloví a navede je na jinou cestu, po které se vrátí domů. Ježíš nás vede Domů. Je tím, který mění životy, nevládne silou žezla a zaťatými pěstmi, ale mocí lásky. Pokorné lásky, která se sklání ke svým milovaným až natolik, že se jim zcela svěří. Kdo se setká

s božským Dítětem, nemůže zůstat stejný. Vánoce nejsou v první řadě o romantice a rozplývání se při světle svící v teplém pohodlí domova. Jsou pozváním ke změně života. Nelze objevit Spasitele a hned na to se vrátit do starých vyjetých kolejí, jakmile dozní poslední koleda a zhasnou světla na stromečku. Zřekněte se svých zlovyků, svého pohledu na život. Nechme se Bohem proměnit, obdarovat, léčit a usměřňovat. On je cesta. Opusťme své vlastní chodníčky a vykročme po jeho stopách.

DÍTĚ V JESLÍCH: Nebojte se být malými!

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. (Jan 1,14)

Co vidíte při pohledu na dítě v jeslích? Nekonečný a mocný Pan ustoupil ze své síly a vzal na sebe nahotu a bezmoc novorozence. Bůh se svěřil do rukou člověka. Stal se závislým na péči matky a ochraně pěstouna, potřebuje jíst, potřebuje objetí, potřebuje úkryt před zimou, stal se zcela malým, abychom i my dokázali být malými. Abychom místo hry na toho, kdo z nás bude větší, lepší, bystřejší, výkonnější, originálnější, přijali svou bídu. Abychom nechtěli vládnout, předbíhat se v soupeření, abychom nevyhledávali prestiž, abychom nechtěli žít jen ze sebe a pro sebe. V ráji jsme toužili být jako Bůh, v jesličkách Bůh touží být jako člověk. My jsme se ve své touze ztratili, On nás ve své touze našel. A říká nám: "Bohu na vás záleží! Bůh o vás stojí! Přiblížil se. Miluje maličké." I on se takovým stal, abychom se ho mohli dotknout, abychom ho mohli objevit a znovu se k němu vrátit. Svěřil se nám do rukou, aby nám ukázal, že i my se máme odevzdat. Nechtít vítězit na vlastní pěst, ale nechat se zachránit. Nechat se proměňovat, osvobodovat z tmy. Nechat se nabídnout druhým jako dar. Zahodíme masky a nebojme se být malými! Důvěřujme! Vánoce jsou pro slabé, jejichž silou se stává Pán! Vánoce jsou o objevení dítěte – toho v jeslích i toho v nás. Ježíš přišel jako dítě, abychom se i my stali dětmi. Děťmi Otce, který je na nebesích.

(podle Slovo+)

Vánoční hymnus lásky

Kdybych svůj dům větvičkami, svíčkami, blikajícími žárovkami a stříbrnými zvonečky vyzdobil, a lásku neměl pro svou rodinu, nebyl bych ničím jiným než šikovným dekorátérem.

Kdybych se v kuchyni namáhal, vánočního cukroví na kila napekl, vyvařoval chutná jídla a krásně vyzdobil stůl, ale ke své rodině nechoval lásku, nebyl bych ničím jiným, jen dobrým kuchařem.

Když rozdávám oběd bezdomovcům, v domově důchodců vyzpěvuji koledy a všechno své jmění rozdám chudým, ale ke své rodině lásku neprojevuji, nic mi to nepomůže.

Když ozdobím jedličku třpytivými andílky a háčkovanými sněhovými vločkami, zúčastním se mnoha svátečních akcí, zpívám v kostelním sboru, ale Ježíše nenosím v srdci, tak jsem nepochopil, o čem jsou Vánoce.

Láska přeruší pečení, aby objala dítě.

Láska přestane se zdobením bytu, aby objala blízkého člověka.

Láska je přátelská, i když má málo času.

Láska nezavidí byt druhých, ve kterém je elegantní vánoční porcelán s vhodným ubrusem a plazmový televizorem přes celou stěnu.

Láska nekřičí na dítě, aby šlo z cesty, ale je vděčná za dítě, které může mít v cestě.

Láska se nerozdává jen tím, od kterých něco očekává, ale i těm, kteří ji neumí opětovat.

Láska všechno snáší, všemu věří, ve všem má naději, všechno přetrpí. Láska nikdy nepomine. Videohry se zničí, perly a peníze se rozptýlí, počítače zestárnou.

Dar lásky zůstává.

Když svátky přinášejí hádky

Hněv je přirozená lidská emoce, hádka pročistí dusivou atmosféru. Jak se však pohádat, a nezranit? Vánoce jsou příležitostí znovu začít.

Polévka je už dovařená. Kapr se smaží na sporáku. Z trouby manželka vytahuje poslední dávku koláčů. Neuhlídala je. Připálily se. Najednou je slyšet křik a pláč. Malá Sofie převrhla vánoční stromeček a rozbila se minimálně polovina vánočních ozdob. Manžel se rozhněval. V bytě začíná být dusno. Vánoční idylka je narušena. Čeká se už jen na to, kdo dřív vybuchne.

Kolikrát jsme byli svědky podobných situací, dokonce jsou možná běžným modelem trávení Štědrého dne. Tak jako jsou svátky, kromě křesťanského rozměru, i symbolem rodinné pohody a prohlubování vztahů, jsou i příležitostí pro vypjaté situace. Ať už proto, že jsme najednou všichni doma pohromadě – ženy chtějí vše stihnout, muži nezavazet a děti netrpělivostí skoro vyskočí z kůže. Není divu, že nervozita stoupá. Říká se, že hádka pročistí vzduch. Vyvětrá dusno.

Kolikrát jsme byli svědky podobných situací, dokonce jsou možná běžným modelem trávení Štědrého dne. Tak jako jsou svátky, kromě křesťanského rozměru, i symbolem rodinné pohody a prohlubování vztahů, jsou i příležitostí pro vypjaté situace. Ať už proto, že jsme najednou všichni doma pohromadě – ženy chtějí vše stihnout, muži nezavazet a děti netrpělivostí skoro vyskočí z kůže. Není divu, že nervozita stoupá. Říká se, že hádka pročistí vzduch. Vyvětrá dusno.

Rozumnější ustoupí

Podle psycholožky Denisy Maderové je hněv naší přirozenou emocií, kterou reagujeme na situaci, která se děje kolem nás a která nám nevyhovuje. "Dospělí, na rozdíl od dětí, jsou schopni regulovat hněv," vysvětluje. "V hádce vždy musí jeden ustoupit, a není to o tom, že by byl slabší, ale rozumnější. Stupňující hádka k ničemu nevede."

Jde tedy o jakousi vědomou regulaci našich emocí. V první řadě je třeba si položit otázku, na koho se zlobíme a co nás rozčiluje. Pak si umíme lépe ujasnit, zda má hádka skutečně význam. Pokud si uvědomíme, že jsme v hádce a ta nám vadí, musíme přestat my. Druhý totiž může být v tak silných emocích, že je neumí regulovat. Ego umí ve výměně názorů člověkem rádně zamávat. Naším úkolem je tedy zaujmout racionální postoj. Můžeme například partnerovi říci:

"Ano, máš svoji pravdu, já ji nezměním, ale nemyslím si totéž. Hádat se ale nechci."

Když však oba komunikační partneři mají potřebu prosadit si svou pravdu, není šance hádku zastavit v začátku. Do ostré komunikace se totiž začne dostávat naše vlastní bezmoc. "V ní je člověk ve velmi silných emocích," potvrzuje psycholožka. "Tehdy mohou nejvíce zranit. Zlobím se na něco, co je druhému vlastní. Při bezmocném hněvu se podobáme tříletým dětem, které ještě neumějí v sobě regulovat hněv." Psycholožka doporučuje v takovém případě například odejít z místnosti nebo změnit téma. Není dobré se zamotat do emocí, spíše získat nadhled. Pomůže i procházka na čerstvém vzduchu – člověk se uklidní a "pročistí si" hlavu. Projevy bezmocnosti totiž často mohou být způsobeny i únavou, což je v předvánočním shonu zcela běžné. Přehnaná reakce někdy nemusí ani souviset s druhým a může mít externí příčinu. "Hádky většinou vznikají z věcí, které se hromadí a dlouhodobě neřeší. Vánoce jsou opravdu krásným obdobím, jak překonat krizi. Vždyť jejich atmosféra je také o lásce a porozumění," dodává Denisa Maderová.

Dítě reaguje citlivě

Při hádce rodičů nejvíce trpí děti. Ne vždy si dokážou uvědomit, že hádka dospělých s nimi nesouvisí. "Děti zvládají hádky velmi špatně. Bojí se, že rodiče ztratí, že se rozvedou nebo že jeden druhému něco udělá," upozorňuje psycholožka. "Nejhorší je, když je rodiče do hádky zatahnou. Tehdy se cítí vinné. Ztrácejí pocit bezpečí, jistoty a přijetí. Časté hádky rodičů dítě filtruje přes sebe, prožívá úzkost a strach, což se později může projevit psychosomatickými problémy – dítě může být úzkostlivé, mít oslabenou imunitu – nebo i psychickými nemocemi."

Určitě by rodiče to, že dítě je svědkem jejich hádky nebo jiného konfliktu, neměli brát na lehkou váhu. Vždy je klíčové dítě ubezpečit, že všechno bude v pořádku, vysvětlit mu, že se máma s otcem mají rádi, že hádka z času na čas přijde, ale neohroží rodinu. Vhodné je i dítě po hádce poprosit o odpuštění, že muselo být něčeho takového svědkem.

Mluvit o pocitech a méně útočit

Neexistuje zcela kompatibilní partner, vždyť, jak se říká, protiklady se přitahují. Konstruktivní hádka může být často velmi užitečná. Nezbytné je partnera si poslehnout, zjistit, jaký má problém a co mu vadí, a pak se snažit, pokud je chyba na naší straně, problém odstranit. Důležité je více mluvit o svých pocitech a méně útočit, tehdy dokážeme kritiku říct tak, aby partnera neurazila, ale padla na úrodnou půdu.

Po hádce by vždy mělo přijít i požádání o odpuštění. "Když se omlouváme, neměli bychom se cítit jako ti, kteří selhali, ponížili se. Právě naopak, síla je v příznání si chyby," připomíná Denisa Maderová. "Druhý musí skutečně vidět, že je nám to líto, jinak nemůže přijít k odpuštění. Tím, že se omluvíme, neponížíme se a neztratíme sebehodnotu. Připuštění si slabosti je, naopak projevem síly."

USMIŘOVACÍ RITUÁL PRO MANŽELE

Každý z partnerů sepíše to, co ho zranilo a kde si myslí, že toho druhého zranil.

Prosí o odpuštění za to, co partnerovi způsobil, a ujistí partnera o své připravenosti odpustit mu. Pro svou prosbu použije ustálenou formulaci, že starou křivdu již nebude více používat k tomu, aby v tom druhém vyvolal pocit viny. Pak mohou oba oslavit smíření určitým rituálem. Mohou lístek, který napsali, společně spálit nebo se spolu zúčastní

slavnostní večeře. Usmiřovací rituál je důležitý, aby mohl pár začít znovu od začátku. Smíření zbavuje břemene minulosti. Pročistí atmosféru, aby partneri mohli žít tady a teď, bez zátěže minulých příkoří. Pro malé každodenní konflikty postačí i rituál společného večerního modlení se Otčenáše. Když oba vysloví: "Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům" - tato prosba pročistí ovzduší. Modlením nahlas vinu prostě necháme za sebou a znovu otevřeme srdce jeden pro druhého. Malé konflikty v průběhu dne budou jen touto nahlas vyslovenou prosbou vyřešeny.

(podle KN)

Manželská láska participuje na Boží lásce

Manželská věrnost v prvním řadě znamená, že láska, jako každá lidská zkušenost, nachází své naplnění v Bohu. Kromě toho člověk je příkladem svou věrností ve věrnosti Boha ke stvoření.

Vážená redakce,

ve farnostech narůstá počet lidí, kteří se rozvedli a znovu úředně vzali. Jaký postoj zajímá Církev k lidem, kteří po rozpadu svátostného manželství uzavřeli druhé, civilní?

Emilie

Milá Emilie,

prostřednictvím Boží milosti člověk dostává od Boha účast na jeho způsobu milování a na jeho věrnosti. Manželská láska se tedy podílí na lásce Boha vůči člověku, která je výlučná a neodvolatelná (srov. KKC 1646).

Svátost manželství uschopňuje vzrůstat ve vzájemné lásce a naplnit celkovou podstatu manželského soužití (srov. KKC 1647).

Nicméně, jako při každém dobrém díle, které Bůh v člověku začne, vyžaduje se spolupráce člověka s Boží milostí. Boží milost plynoucí z přijaté svátosti manželství je dostačující, předchází, provází i následuje lidské jednání; dává impuls k věrnosti, jednotě, lásce, úctě, vytrvalosti. Je však spojena s lidskou snahou a úsilím o spolupráci. Je to neustále denně se opakující "ano", které nikdy nekončí a rovněž nikdy nekončí námaha spojená s věrností vůči tomuto souhlasu. Manželé, kteří s pomocí Boží milosti vydávají takové svědectví, často ve velmi obtížných podmínkách, si zasluhují vděčnost a podporu církevního společenství.

Jak učí Katechismus Katolické církve, "jsou však situace, ve kterých se manželské soužití stává z nejrůznějších důvodů prakticky nemožným. V takových případech Církev připouští fyzickou rozlukou manželů a konec soužití. Před Bohem však manželé nepřestávají být manželem a manželkou; nemohou uzavřít nový svazek" (KKC 1649). Dnes se v Církvi živě diskutuje, jakou cestou se má ubírat pastorační doprovázení těchto osob. Základní podmínkou lásky je neodmítat hříšníka, ale odsoudit hřích. Kde jinde má zraněný člověk hledat útěchu a správné vedení, ne-li v lůně milující Církve, kterou tvoří společenství věřících? Církev se vždy zabývala řešením vzniklých problémů případ od případu; v daném ohledu se přidržuje učení Ježíše o nerozlučitelnosti manželství. Aniž se vyprázdnil smysl Ježíšových slov, je nutné brát v úvahu jednotlivé, často velmi komplexní situace. Jako neúčinnější, ale ne okamžité řešení se jeví správná výchova dětí a mládeže k budování zodpovědných, hlubokých vztahů, což by se v dlouhodobém horizontu stalo základem znovuoobjevení pravé lidské identity zakotvené v Bohu. Dnes se obecně velký počet katolíků uchyluje k rozvodu podle občanských zákonů a civilně uzavírá nový svazek. Církev, věrná slovům Ježíše Krista (srov. Mk 10,11-12), je přesvědčena, že nemůže uznat nový svazek za platný, pokud je platné první manželství. Co se týče vážných důvodů na zkoumání platnosti prvního manželského svazku, vždy existuje možnost obrátit se na příslušný církevní soud, který svou autoritou pečlivě posoudí situaci. Pokud se rozvedení vzali civilně, nacházejí se v hříšné situaci, která objektivně porušuje Boží zákon (srov. KKC 1650). Toto je i důvod, který jim brání přistupovat k přijímání Eucharistie, dokud tato situace trvá. Ze stejného důvodu nemohou vykonávat v Církvi jisté zodpovědné funkce. Smíření svátostí pokání lze udělit jen těm, co litují, že porušili znamení smlouvy a věrnosti Kristu, a zavazují se žít v naprosté zdrženlivosti (srov. KKC 1650). Je to postoj týkající se každého katolíka, nejen manželů, podle kterého není dostatečné vyznat hřích a nečinít přitom pokání. Pokání je často náročné, vyžaduje obět' a lidské úsilí, avšak Bůh nenechává nikoho, kdo s pokorou přiznává své selhání a slibuje nápravu, bez potřebné pomoci. Křesťanské společenství i kněží jsou povoláni laskavě pomáhat těmto osobám, aby se učili křesťansky prožívat svou situaci věrní svému manželskému svazku, který zůstává nerozlučitelný; mají jim asistovat při správné křesťanské výchově dětí a nevyčleňovat je nepřiměřenými postoji ze života společenství (srov. KKC 1651).

(podle KN)

Kněží nejsou zvýhodnění oproti manželům

Už na biskupské synodě o manželství a rodině, která se konala v roce 2014 a 2015, přicházeli z místních církví podobné dotazy. Někteří v tom vidí určitou nerovnost a zvýhodňování kněží.

Vážená redakce,

jaký je z hlediska teologie a církevního práva rozdíl mezi rozvedenými manžely a laicizovaným knězem? Proč první nemohou uzavřít další svazek, ale kněz může řádně oženit?

Věra

Vážená paní Věro,

jsem přesvědčen, že odpověď na vaši otázku pomůže nejen vám, ale i dalším lidem.

Z teologického pohledu není rozdíl mezi "knězem" a "laicizovaným knězem". Platně vysvěcený kněz zůstává teologicky knězem navždy. Pokud však nastane

specifická situace (kněz se pokusí o civilní sňatek, nedodrží celibát a má děti, nebo opustí kněžskou službu z jiných důvodů či se dopustí činů neslučitelných s kněžským způsobem života), je třeba to řešit. Jedním z řešení je osvobození kněze zpod kněžských závazků, které je spojeno zpravidla

i s osvobozením od závazku celibátu. Toto osvobození může (ale nemusí) udělit a dělá to jedině papež (kán. 290,3; 291).

Nyní vám odpovím na otázku, jaký je rozdíl mezi "manžely" a "civilně rozvedenými manžely". Teologický žádný. Jestliže muž a žena uzavrou platné manželství, i když se civilně rozvedou (následně i civilně vezmou), teologicky muž je / zůstává stále manželem své první manželky a žena stále manželkou svého prvního manžela. Teologicky se zde nic nemění. Co se mění, je faktická situace takových manželství a právní řešení takové situace.

Nakonec mohu dát odpověď na vaši otázku: proč ti první nemohou uzavřít další svazek, ale kněz může řádně oženit? Aby bylo možné správně pochopit odpověď, žádá se pochopit tři věci: a) právní instituce dispenze; b) manželství i kněžství jsou Boží ustanovení; c) překážka k uzavření manželství již jednou platně seždaných je Boží ustanovení, pro kněze pouze církevního ustanovení.

Pod pojmem dispenz se chápá "uvolnění zpod čistě církevního zákona v jednotlivém případě" (kán. 85). V Kodexu kanonického práva jsou některé zákony, jejichž autorem je Bůh (zákony Božího práva), a jiné zákony, jejichž autorem je církevní představený (zákony církevního práva). Autorem prvních je Bůh, autorem druhých je církevní autorita, čili člověk. Pokud v kánonu 85 se uvádí, že zpod čistě církevního zákona je možné vynětí, to znamená, že zpod závaznosti čistě (lidského) církevního zákona je možné člověka vyjmout.

Původcem manželství jako přirozené instituce je Stvořitel, neboť "povolání k manželství je vepsáno do samé přirozenosti muže a ženy, jak vyšli ze Stvořitelových rukou", a proto "manželství nikdy není čistě lidská instituce" (KKC 1603). Přirozené platné manželství Ježíš Kristus povýšil na svátost (kán. 1055). Původcem manželství, ať už přirozeného nebo svátostného, je Bůh. Původcem svátosti kněžství je Ježíš Kristus (KKC, 874). To znamená, že manželství i kněžství jsou Boží instituci.

Kanonické právo dělá neplatným manželství všech, kteří už žijí v platném manželském svazku (kán. 1085, § 1) nebo přijali svátostné svěcení (kán. 1087). Ale vzhledem k uzavření manželství je zde rozdíl. Zatímco zákaz a neplatnost pro ty prvních je Božího ustanovení ("Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj" – Mt 19, 6), pro ty druhé je jen lidského (církevního) ustanovení. Proto od manželské překážky platného manželského svazku nemůže církevní autorita udělit dispenz; avšak od manželské překážky svátostné svěcení lze dispenzovat, neboť to je čistě církevním zákonem.

(podle KN)

Zadáno pro ženy

Když se cítíš vyhořelá neustálými oběťmi pro rodinu...

Svatá Gianna Mollová

Svatá Gianna žila u Itálii u letech 1922 - 1962. Byla zbožnou katoličkou, manželkou, matkou a lékařkou. Zemřela po narození svého čtvrtého dítěte, které jí lékař doporučil potratit, aby si tak zachránila vlastní život. Je patronkou matek a lékařů.

Její svátek slavíme 28. dubna.

Každá matka se obětuje pro své děti. Pro mnohé z nás představuje náročnou oběť nedostatek spánku. I když kdysi jsme si možná myslely, že potřebujeme osm hodin, abychom se vyspaly do krásy, odkdy jsme matkami, byly bychom vděčné, pokud bychom si mohly dobře pospat šest hodin v kuse. Mateřstvím podstupujeme i jiné oběti - nemáme k dispozici tolik peněz jako dříve, jsme nuceny vzdát se večerních procházek s manželem, obědů s přítelkyněmi v restauraci, nemáme pořádek a ticho v domácnosti, nevíme, co jsou to pomalá líná rána...

Z času na čas (zvláště když jsme opravdu nevyspalé) se můžeme cítit tak trochu "vyobětované". Uspokojujeme potřeby všech kolem a máme chuť se zeptat: "Myslí někdo i na to, co potřebuji já?"

Tehdy je svatá Gianna tou správnou osobou, na kterou je třeba se obrátit. Gianna čekala čtvrté dítě, když jí ve druhém měsíci těhotenství diagnostikovali nádor na děloze. Lékaři jí dali tři možnosti léčby, ale jen jedna z nich jí umožňovala donosit nenarozené dítě. Gianna, která byla sama lékařkou, si zvolila právě tuto možnost. Věděla, že to představuje pro její vlastní zdraví největší nebezpečí, neboť při porodu se mohly vyskytnout problémy.

Těhotenství pokračovalo a Gianna lékaře i příbuzné požádala, aby v případě rozhodování mezi ní a dítětem upřednostnili dítě a zachránili jeho život.

Bohužel toto rozhodnutí nakonec bylo třeba udělat. Gianna porodila zdravé děvčátko, Giannu Emanuelu, ale ona sama za osm dní potom zemřela.

Možná nám Giannini příklad té nejvyšší oběti matky pro své děti pomůže vidět všechny ty velké a malé oběti, které denně přinášíme, v novém světle.

*Každý ať jedná podle toho, jak se sám u sebe rozhodl, a ne s těžkým srdcem a proti své vůli, protože Bůh má rád takového, který dává s veselou tváří.
2 Kor 9, 7*

Svatá Gianno, tys přinesla pro své děťátko tu nejvyšší oběť. Prosím, oroduj za mne, abych se dokázala radovat z obětí, které mohu přinášet pro své drahé děti.

* * * * *

HEZKÝ DĚTÁTKO. JAK SE JMENUJE ?

Oni takto a jak ty?

Eberhart Dennert
1861-1942

Německý přírodovědec, filozof, vedoucí učitel a zakladatel a vůdce Keplerovy ligy, která se věnovala boji proti darwinovské teorii evoluce a materialistickému monismu.

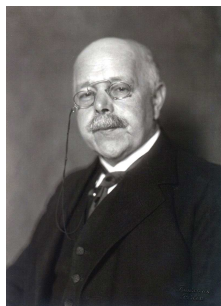
Nejnovější výklady přírody podle povrchní formulky „samo od sebe“ obsahují přímo nesmyslný názor, že se v přírodě dějí věci náhodou nebo bez účelu. To by však znamenalo, že příroda sama je nesmyslem.

August Bier
1861-1949

Německý chirurg a vysokoškolský učitel. Nositel pěti čestných doktorátů a Německé národní ceny za umění a vědu (1937); řádu Red Eagle II. třídy s dubovými listy a dalších.

Poznemenávám, že pravá zbožnost, která uznává osobního Boha a osobní pokračování života ve spojení s Bohem, není v rozporu s přírodními vědami. Proto se po všechny časy k této víře hlásili důležití a opravdoví učenci.

**Walter Hermann
Nernst**
1864-1941

Německý chemik, který je známý díky Nernstově rovnici a svému příspěvku ke třetímu zákonu termodynamiky. Nositel Nobelovy ceny (1920).

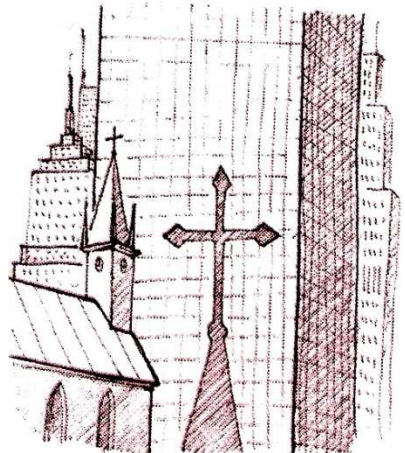
Fyzické zkoumání, to je hledání Boha za jeho stvořitelenskou činností.

Tak, to jsem já?

6. Krásné vlastnosti člověka

(Bůh je štědrý a každého obdaroval mnohými dary. Máme je v sobě najít a použít.)

Čísla sice neřeknou všechno, ale aspoň trochu mohou pomoci zorientovat se v situaci a vytvořit si jakýsi obraz o životě...

Následující čísla nám trochu řeknou o Katolické církvi u nás v České republice. V ní by měli vyrůstat nádherní lidé. Zda je to pravda, přesvědčte se sami.

Ve službě druhým je asi:

Poznámka:

Slovíčko asi v nadpisu chce vystihnout tu skutečnost, že se to trochu pohybuje nahoru – dolů. Údaje jsou vzaty z Papežské ročenky z roku 2019.

diecéze sledovaný ukazatel	Brněnská	Olomoucká	Ostravsko-opavská	Královohradecká	Českokobudějovická	Plzeňská	Litoměřická	Pražská	celá republika
plocha diecéze v km ²	10.668	10.018	6.150	11.650	12.500	9.661	9.380	8.763	78.790
farností	450	418	276	265	354	69	384	148	2.364
kněží diecézní	203	243	188	165	81	59	78	184	1.201
kněží řeholníci	83	95	37	36	32	35	33	148	499
trvalí jáhni	47	37	28	34	21	7	15	40	229
bohoslovci	16	18	12	7	5	3	3	15	79
řeholníci	101	110	53	41	37	49	39	217	647
řeholnice	218	179	116	125	66	20	26	252	1.002
církevní školy	12	19	9	7	7	4	6	27	91

K tomu je třeba připočíst další statečné lidi.

Ozdoba duše

Tělo zdobí krásná tvář, pěkná postava, ...

Duši zdobí krásné vlastnosti – ctnosti. Můžeme je "cítit" při setkání se s člověkem, který je má.

To, co nás drží nad vodou, jsou hlavní lidské ctnosti:

**rozvážnost (moudrost),
mravní síla,
mírnost
a spravedlnost.**

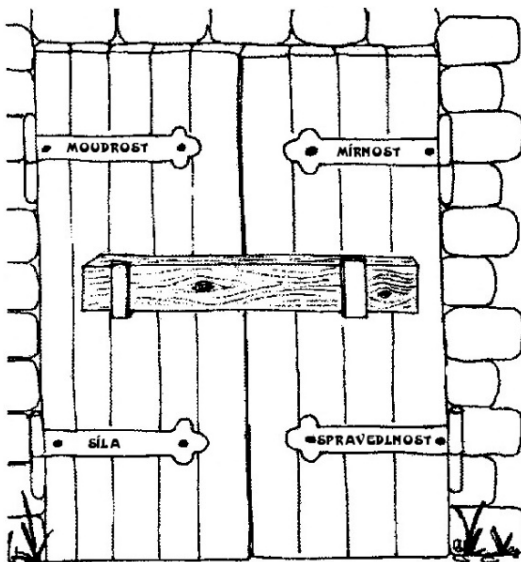
Kardinální ctnosti

Pojmenování pochází od slova "cardó" - což znamená pant – závěs na bráně.

Myslí se na bránu, která má dvě poloviny a pro její otevírání a dobrou funkci jsou zapotřebí čtyři funkční panty.

Kdo chce být šťastný, potřebuje mít alespoň tyto čtyři základní lidské ctnosti.

Na tyto čtyři „závěsy“ můžeš v klidu zavěsit svůj život.

Jak prožít a mít radost v duši?

Staří Řekové už dávno zjistili jak mít v duši radost. Objevili to, nad čím my dnes mávneme rukou. Ještě že ne všichni. I dnes chtějí mnozí z nás prožít krásný život a mít skutečnou radost v duši. A proto se snaží být dobří.

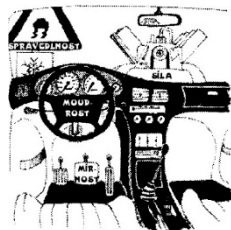
Zákon, který "kráčí" s lidstvem.

Bez ctnosti to však nejde. Skrze tyto dobré vlastnosti, návyky se do duše dostává pohoda. Je to zákon, který "kráčí" s lidstvem. Aby nám úloha ctností v životě byla jasná, použijeme k přirovnání velmi známý prostředek - auto.

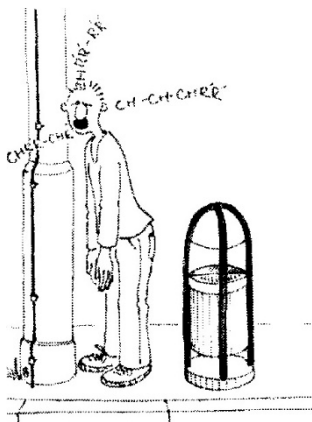
Auto a já

1. Čím je v autě **volant**, tím je u člověka **rozvážnost, moudrost**. Úkolem obou je hledat správný směr, abychom se s někým nesrazili.
2. **Motor** pohání auto vpřed. Člověkem má hýbat ctnost **mravní síly**. Tušíme, že je to propojené na pevnou vůli, že?

3. Auto má **brzdu**. I člověk potřebuje "brzdit", aby byl akorát. Zaručí to **ctnost mírnosti**.
4. Pro bezproblémový provoz máme **předpisy**. Ty určují kdy, kde a jak se má auto pohybovat. V životě člověka to zajišťuje **ctnost spravedlnosti**.

Opak hrdiny

Ctnosti staví hrdiny na nohy. Kdo je má, dokáže odolat zlu. Neskuhrá nad dobou, v níž žije.

Jen slabochům nevyhovuje "jakási" doba ... Hrdinové tvoří dějiny. Člověk má svobodu a moudrost a dokáže se vyhnout hlodavým vlivům společnosti.

Hrdinovi se dobře spí, a když ráno vstane, řekne si, že dnes to bude ještě lepší.

Jsem "padavka"?

Následujícím testem zjistíš, kam směřuješ. A proto! Neváhej a pusť se do něj. Zjisti odpovědi, se kterými se nejvíce shduješ.

1. V kolektivu padl návrh jako podvést učitele. Máš odvahu postavit se proti?

- A. ano
- B. je třeba najít kompromis
- C. nevyplatí se odporovat většině

2. Dokázal bys v některých případech obětovat i svůj život?

- A. ty časy už pominuly
- B. jsou takové hodnoty, za které se to vyplatí
- C. nyní neumím odpovědět

3. Kdy jsi naposledy někomu pomohl?

- A. nepamatuji se
- B. drobné pomoci dělám často
- C. myslím si, že každý by si měl pomoci sám

4. Zachoval ses v poslední době "nefěr"?

- A. nevím o tom
- B. často se chovám zbaběle
- C. stává se mi, že některé situace nezvládnu

5. Pokud uděláš nějakou vážnou chybu, tak:

- A. snažíš se na problém rychle zapomenout
- B. dlouho tě to trápí
- C. co nejdříve ji napraviš

6. Cítíš se být hrdina?

- A. vzácně
- B. je to můj styl života
- C. v tomto světě není místo pro hrdiny, jde o přežití

Body:

1. A 2b,	B 1b,	C 0b	4. A 2b,	B 0b,	C 1b
2. A 0b,	B 2b	C 1b	5. A 0b,	B 1b,	C 2b
3. A 1b,	B 2b,	C 0b	6. A 1b,	B 2b,	C 0b

Ohodnocení:

9 – 12 bodů

Tvůj získaný počet bodů hovoří o tom, že mladí lidé s rytířským duchem žijí i dnes. I díky tobě toto pokolení "ještě" nevymřelo. Jsme rádi, že patříš mezi správné mladé lidi. Je na tebe spolehnouti a mezi zbabělce jistě nepatříš.

5 – 8 bodů

Těší nás, že hrdinské vlastnosti mají i mladí lidé, kteří vcházejí do 21. století, i když tobě ještě k rytířskému charakteru hodně chybí. Někdy si volíš snadnější cestu životem. To zanechává v tobě nepřijemnou stopu. Nevíme, jak bys obstál v krizových

situacích. Ale pokud ještě trochu na sobě zapracuješ, můžeš zastat i velmi zodpovědné místo.

pod 5 bodů

To, že mezi námi je generace bačkor, to je jisté... Ale proč patříš mezi ně ty? Lidé s titulem "padavka" toho ve světě hodně nedokážou. Hledej, kde je chyba... měl by ses zapálit pro hrdinství. Trochu námahy stojí za to, aby si tě lidé vážili.

Nezapomeň!

Ctnostný člověk snadno koná dobro. Ctnosti dělají duši nádhernou a přitažlivou.

Cílem ctnostného života je stát se podobným Bohu – svatým.

Dar lásky pro rodiče

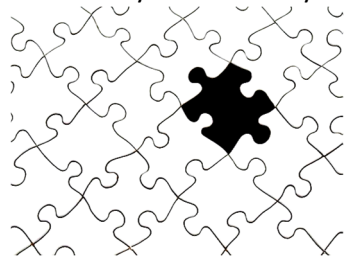
2. kapitola *Láska je trpělivá*

A vy, otcové, nedrážděte svoje děti ke hněvu, ale ve výchově užívejte kázně a napominání z pověření Páně. (Ef 6,4)

Pokud člověk někoho opravdu miluje, dennodenně mu to projevuje především trpělivostí a dobrotivostí. Od těchto dvou klíčových vlastností se odvíjejí i mnohé další charakteristiky lásky. Trpělivostí láska přemáhá zlo, a dobrotivostí koná dobro. První se zhluboka nadechuje, druhá vydechuje život. Sami

dobře víte, že výchova dítěte vyžaduje nekonečnou dávku obou. Dnes se však zaměříme na první nezbytnou vlastnost... trpělivost.

Trpělivost se projeví, když se láska pro dobro milované osoby rozhodne "vytrvale trpět". Lze ji přirovnat ke zkušenému zemědělci, který ví, že pole přinese úrodu, pouze pokud na něm vydrží pracovat i ve slunečním žáru. Trpělivost je jako moudrý stavitel, který věnuje nespočetné hodiny kreslení plánů, přípravě a shánění materiálu, jen aby se jeho vytoužená vize stala skutečností. Oba musí vydržet, aby jednou mohli sklídit plody své práce. Denně obětují čas a nemalé úsilí, aby se jednoho dne mohli radovat z úrody či hotového domu.

I od milujících rodičů se tato vzácná vlastnost vyžaduje v přehojné míře. Všechny námahy a oběti spojené s výchovou vašich dětí a formováním jejich charakteru se vám jednou určitě vrátí. Prozatím je ale podstatné vytrvat. Trpělivost ze strany druhých potřebujeme všichni, ale málokdy jsme ochotni ji prokazovat. Láska nás však zve, abychom ji jako rodiče projevovali často. Díky trpělivosti můžeme spolu s našimi dětmi růst i my a uprostřed problémů z ní čerpat potřebnou sílu a pokoj.

Hranice rodičovské trpělivosti umí děti geniálně testovat například tónem hlasu, neposlušností, nezodpovědností či nedostatkem úcty. Rodiče občas přivedou až do takové zuřivosti, že v záplavě emocí řeknou nebo udělají věci, které dětským srdcím a duším mohou uškodit a na dlouhá léta zanechat hluboké emocionální jizvy.

Vezměme si proto příklad z Boží trpělivosti. Mojžíš na vrcholu hory zjistil, proč Bůh stále ponese vzdorovité reptající děti; Bůh byl "milosrdný, laskavý, shovívavý, velmi milostivý a věrný" (Ex 34, 6). Jeho nesmírná láska ovládala hněv. Rozhořčení a přísnost ukázal vždy až po mnoha zřetelných projevech soucitu a trpělivosti.

I dnes je Bůh vůči nám milostivý a trpělivý jako ke svým dětem. Nezapomínejme, že nás miluje, i když jsme nehodní, sobečtí, nerozumní a neposlušní. Ať je jeho láska příkladem pro naši lásku vůči dětem.

Dejme si předsevzetí, že se před dětmi nenecháme strhnout hněvem. Když uvidí, že svou zlost dokážeme ovládat, naučí se to i ony. Písmo říká: "Hněvejte

se, ale nehřešte." (Ef 4, 26). Hněv je někdy na místě, ale nikdy bychom ho neměli nechat zajít příliš daleko. Trest a způsob nápravy je třeba udělovat rozumně a vždy by jim měl předcházet projev laskavé trpělivosti.

Vnímají vás vaše děti jako věčně našťvané a frustrované rodiče? Nebo by o vás naopak řekli, že s nimi máte soucit a trpělivost? Láska upřednostňuje mírnost. Vládne emocím a nedovolí, aby emoce ovládaly vás. Láska dává přednost dlouhé zápalné šňůře před okamžitou explozí. Pokud i vybuchnete, nebojte se s pokorou poprosit o odpuštění, vždyť v sázce je tak mnoho!

A navíc, rozhořčení je kruté (srov. Př 27,4). Rozděluje a izoluje. Obírá nás o síly a zraňuje druhé. Vede k neuváženým činům, kterých později litujeme. Hněvem se téměř nikdy nic nepohne k lepšímu a většinou přinese jen další problémy.

Pokud bojujete s hněvem, ptejte se sami sebe, proč je to tak. Jsou vaše očekávání realistická? Zlobíte se na někoho jiného, a přitom si vyléváte vztek na dětech? Možná máte bolestné vzpomínky z dětství na kruté výbuchy hněvu vašich rodičů. Ale tuto bolest přece nemusíte přenášet dál na vaše děti.

Někdy hněv pramení z hříchu či pokrytectví. Často se stává, že se na své děti nejvíce zlobíme, pokud selhávají ve stejných oblastech jako my. Přehnané reakce na nepřístojné skutky či postoje, které jsou nám osobně důvěrně známé, nás však nijak "nenapraví" a děti pouze frustrují. V takovém případě může pokorné vyznání poskytnout účinnější lekci než přísný trest. Když děti cítí, že je máte rádi a umíte přiznat, že i vy jste jen člověk, vaše rady a pokyny jim dávají větší smysl.

Trpělivost je vždy vítána. Dává lidem více času poprat se se svými problémy. Elegantně vyřeší konflikt a zabrání dalším potížím. Vnáší pokoj do vypjatých situací. Neznamená bezbřehou toleranci, která vše kryje a dovolí, ale moudré zhodnocení situace, díky kterému lze podniknout správné kroky.

Na nerozvážnost a vzdor musí rodiče reagovat. Je však třeba, aby dokázali rozlišovat mezi opravdovou vzpourou a dětinou nerozvážností. Naše děti nepřemýšlejí jako my. Proč tedy očekáváme, že budou jednat jako my? Musíme brát v úvahu okolnosti, jejich věk a celkovou zralost.

A tak ať ve vás láska uklidní ničivé výbuchy hněvu, abyste své děti mohli formovat a vést. Čím trpělivější jste dnes, tím více vítězství budete zítra slavit.

NA KOUSEK PAPÍRU SI NAPIŠTE SLOVA

"LÁSKA JE TRPĚLIVÁ."

A NALEPTE SI HO NA ZRCADLO NEBO
NA LEDNIČKU.

KDYŽ SE NA NĚJ BĚHEM NÁSLEDUJÍCÍCH
TÝDNŮ PODÍVÁTE, VEZMĚTE SI K SRDCI, ŽE BĚHEM DNE
BUDETE KE SVÝM DĚTEM PŘISTUPOVAT TRPĚLIVĚ,
A TAK JIM VYJÁDRÍTE LÁSKU.

- ? Když dnešní úkol splníte, odpovězte si na tyto otázky:
- ? Napadá vám nějaká situace z minulosti, ve které jste mohli reagovat s větší trpělivostí?
- ? Kdy jste dnes měli příležitost projevit trpělivost?

*Podívejte se na rolníka, jak čeká na cennou úrodu! Je v tom čekání trpělivý...
(Jak 5,7)*

Pohled do historie

V minulém čísle farního zpravodaje jsme se v historii Žďárecké farnosti posunuli k roku 1908. V dnešním čísle farního zpravodaje pokračujeme dále do minulosti, budeme se věnovat roku 1907.

Ne všechny zápisy ve farní kronice jsou dobře čitelné, některé údaje se nepodařilo přesně rozluštit. V místech, kde byl zápis nečitelný je uvedeno ...

1907

V lednu od 19 – 26 byly nejprudší mrazy. Rok celkem chladný, jaro vlhké, že pánin dosti. Zvláště krásným byl říjen. Sucho podzimní ztížilo práce polní. Rok

tento byl v ... neúrodným na ovoce zvláště peckové. Kg kadlátek za 28 h se prodávalo. Byla četná krupobití. Rok úrodný.

Volby do říšské rady konány. Ve Žďarci pro stranu Katolickou příznivé.

Chrám se dostalo alby od spolu N. Sv. z Brna. Roku 1907 ustanoven nový varhaník František Hrdlička. Prázdniny strávil zde P. Lukáš Kovašík O.S.A.

Roku 1907 1/10 otevřena byla ve Žďarci IV třída školy obecné s pomocným učitelem Adolfem Koudelkou. Při faře opraven plot mezi dvorem a zahradou.

Zpracoval: R. Mašek

Co jsme prožili

Bířmování – Olší

Naše roční snažení jsme završili 26. října 2019 v kostele sv. Jiří v Olší, kde 16 bířmovanců (z farností Dolní Loučky, Olší a Žďarec) přijalo svátost bířmování. Slavnosti se zúčastnil i pan biskup Vojtěch Cíkrle a tišnovský děkan Josef Rybecký. Napětí a strach z nás během mše opadávaly a padly úplně ve chvíli, kdy pan biskup místo nás potrápil otázkami pana faráře P. Pavla Křivého, který nás v průběhu minulého roku připravoval. Po skončení mše svaté následovalo za krásného počasí hromadné focení a přesun na slavnostní oběd do kulturního domu.

Děkujeme všem organizátorům a pomocníkům za hladký průběh celého dne. Zaplat' pánbůh všechno dobře dopadlo.

Marie Bednářová

Farní vrabec v Dolních Loučkách

17. listopadu se každoročně scházíme v pastoračním centru na ochutnávce dobrot z "vepřového vrabečka". Protože toto datum připadlo letos na neděli, akce se konala již v pondělí 28. října. Tentokrát ji režírovali farníci z Louček, a kdo přišel ochutnat, musí mi dát za pravdu, že to zvládli na velkou jedničku.

Již kolem 10:00 přicházeli farníci se svými nádobami pro vepřové speciality. Ti,

kdo přišli později, museli si vystát pěkně dlouhou frontu. A bylo opravdu z čeho vybrat; ovárek, výpečky, pečená žebírka, polévky, škvarky, k dispozici bylo sádlo a také balíčky s jitrnicemi, jelitky a tlačenkou...

Počasi bylo pěkné, svítilo sluníčko, ale výbornému svařáku se nedalo odolat. Samozřejmě nechybělo točené pivo a pečené dobroty od našich hospodynek. Kdo si chtěl povídat, u krbových kamen bylo příjemně, obsluhující si nás hleděli, tak kam spěchat?

Na této vydařené akci se vystříдалo 120 farníků, a to je dobrá vizitka pro ty, kteří pomáhali s přípravou a organizací. Upřímně Pán Bůh zaplat! S Boží pomocí a pod ochranou nebeské Matky se naše společné dílo vždycky bude dařit, a i přes namáhavou práci nikdy pod jejich vedením nepadneme.

Jana Jurná

Dušičková pobožnost a oslava narozenin pana faráře ve farnosti Olší

V pátek 1. listopadu 2019 v 16.00 jsme se sešli v našem farním kostele, při příležitosti svátku Všech svatých. Hned na začátku mše svaté Maruška s Magdalenkou popřály a předaly dar od farníků otci Pavlovi k jeho kulatým narozeninám, které slaví právě o dušičkách. Po bohoslužbě jsme se přesunuli na místní hřbitov, abychom při krátké pobožnosti vzpomenuli a pomodlili se za naše zemřelé. Poté jsme se vrátili ke kostelu do místní nově opravené márnice, kam

nás pozval pan farář, abychom tam oslavili jeho kulatiny. Při dobrém jídle a pití, které přichystaly naše šikovné farnice, se nám hezky povídalo i zpívalo. Otec Pavel rozbil i dárek, který jsme mu věnovali, byla to malba našeho farního kostela sv. Jiří. Myslím, že podle fotografie je poznat, že se mu líbila.

Anežka Bednářová

Hody v Loučkách

V neděli 10. listopadu jsme slavili v Loučkách tradiční "Martinské hody". V 9:15 byla ve farním kostele sloužena otcem Pavlem mše svatá za účasti stárků z Dolních a Horních Louček, ale i za hojně účasti věřících. Asi 25 mladých párů, kde nechyběli ani ti nejmenší, nám udělalo velkou radost. Bohoslužbu doprovázel náš chrámový sbor, stárci se zapojili do čtení Božího slova.

Za doprovodu kapely se krojovaní po mši svaté vydali napříč svými obcemi, aby

pozvali na odpolední program pod májí. Panovala dobrá nálada, ke které přispělo na listopad slušné počasí.

Upřímné poděkování patří otcovi Pavlovi za celebrování mše svaté, chrámovému

sboru, stárkům a všem organizátorům za jejich ochotu a trpělivost, za udržování hodové tradice a všem, kdo jakýmkoliv způsobem pomohli s přípravou "svatomartinské slavnosti".

Ten největší dík náleží Pánu Bohu za Jeho požehnání a samozřejmě sv. Martinovi za mocné orodování.

Jana Jurná

Karikatury Boha aneb jaký Bůh není

Vodič loutek

Takovýto bůh všechno řídí, nic se nedá ovlivnit, vše je dáno předem. Člověk na svém osudu nic nezmění ať dělá, co dělá. Celý svět i život každého jednotlivce je jakoby neviditelnými drátky ovládán ze zákulisí. Věřící je pak jen uvědoměným božím otrokem – bez vlastní vůle, názoru, přání a tužeb. Ještě hůře, jeho přání nebo názory jsou předem nežádoucí.

Ale: Bůh respektuje svobodu člověka! Ježíš Kristu mluvil o jiném vztahu mezi Bohem a člověkem: "Nenazývám vás služebníky, ale přáteli" (Jan 15,15). Apoštol Pavel píše, že křesťané jsou "spolupracovníky na Božím díle" (1. list Korintským 3,9). Tedy žádní otroci, žádné loutky.

Bůh pro případ nouze

Člověk vyhledává Boha jen jako "záchranku" v situacích, kdy selhávají lidské prostředky. V takovém vztahu však mnohdy důvěra, namísto ní nastupuje obchod: Jestliže to dobře dopadne, slibuji, že... "Když se budu modlit, očekávám, že..." A jestliže Bůh takto nefunguje, ztrácím o něj zájem.

Ale: Bůh je Otec i Přítel zároveň. Chce nést naše bolesti a problémy, ale nejen to. Bůh touží po důvěrném vztahu s námi – takovém, jaký bývá jen mezi otcem nebo matkou a dítětem, mezi přáteli, manželi.

(Pokračování příště)

(fatym.com, vira.cz)

Co nás čeká

Roráty

V době adventní budou bývat rorátní mše svaté v Dolních Loučkách v pátek v 6:15 hod.

Mikuláš

Na svůj svátek k nám přijde sv. Mikuláš

Olší – pátek 6. prosince po mši svaté

Zpovídání před svátky

V Olší v pátek 20. prosince od 15:00 hod.

Ve Žďárci v sobotu 21. prosince od 10:00 do 11:30 hod

V Dolních Loučkách v neděli 22. prosince od 14:30 do 16:00 hod.

Pořad bohoslužeb o Vánočních svátcích

			DOLNÍ LOUČKY	OLŠÍ	ŽĎÁREC
ÚTERÝ	Štědrý den	24. 12.	22:00	16:00	20:00
STŘEDA	Slavnost Narození Páně	25. 12.	9:15	8:00	10:45
ČTVRTEK	Svátek sv. Štěpána	26. 12.	9:15	8:00	10:45
NEDĚLE	Svátek Sv. Rodiny	29. 12.	9:15	8:00	10:45
ÚTERÝ	sv. Silvestra	31. 12.	18:00*		
STŘEDA	Slavnost Matky Boží Panny Marie	1. 1. 2020	9:15	8:00	10:45

* adorace

Obnova manželských slibů

V neděli o svátku Svaté Rodiny při mši svaté.

Žehnání vína

Tradiční žehnání vína o svátku sv. Jana 27. prosince v Olší. Čas bude upřesněn v ohláškách.

Výstava betlémů

Začátkem ledna se v Dolních Loučkách v Pastoračním centru uskuteční výstava betlémů. Termín bude upřesněn.

Biblické hodiny

Tak jako v minulém školním roce, i v letošním probíhají v Dolních Loučkách v Pastoračním centru 1x za 14 dní ve středu po mši svaté. V prosinci to budou středy 4. a 18.

Povídání o víře

Nejen pro rodiče dětí, které mají přistoupit k 1. svatému přijímání je určeno setkání v Dolních Loučkách v Pastoračním centru 8. prosince v 17:00 hod.

Změna vyhrazena

KURZ ALFA

Kdy přijdeš domů? Kolik je hodin? Jak to šlo v práci? Otázky, které jsou jednoduché, a pokládáme je několikrát za týden. Ale jsou i otázky jiné, složitější.

Jak vznikl život? Proč jsem na tomto světě? Jak mám dobře žít? Tyto otázky, otázky po smyslu, také vyžadují naši odpověď, a ta není zrovna jednoduchá. Také jsem se na ně v minulosti ptal a odpovědi jsem začal postupně objevovat na kurzu Alfa.

Kurzy Alfa jsou dobrovolníky organizované bezplatné kurzy, které se snaží odpovědět na základní otázky lidského života z křesťanského úhlu pohledu. Kurz Alfa se bude konat v příštím roce také v Tišnově a to každý čtvrtek od 16. 1. do 2. 4. Setkání začínají vždy večeri, následuje promluva na dané téma a na konec se problematika diskutuje v malých skupinkách s moderátory. Setkání trvá obvykle kolem dvou hodin, vše probíhá v uvolněné atmosféře a účast na všech večerech je nezávazná.

Pokud se tedy chceš setkat s dalšími lidmi, kteří si kladou podobně hluboké otázky jako ty, přijď mezi nás. První setkání proběhne 16. 1. v 19:00 na faře v Tišnově (Kostelní 16). Více informací na www.kurzyalfa.cz. Z organizačních důvodů doporučujeme přihlásit se předem na mail: fubb1952@hotmail.com nebo tel: 702435817.

Srdečně zve tým organizátorů.

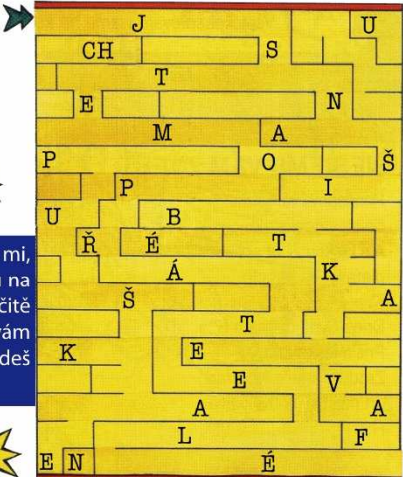
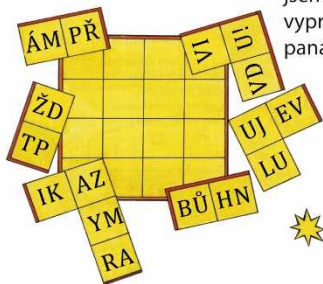
Luděk Dolíhal

*Být třetákem je velká věc.
Proč? Neboť třetáci na jaře budou
moci poprvé přijmout Pána Ježíše. Na takovou
velkou událost je třeba se dobře připravit! Rád
se budu připravovat spolu s vámi, abychom
ten den D prožili skutečně naplno.*

Přišel jsem domů s pláčem. Ve škole jsem lhal - a přestože jsem proto nedostal poznámku, vůbec jsem z toho neměl dobrý pocit. Mámě jsem nakonec všechno vyprávěl. Smutně na mě podívala. Pokud správně poskládáš rozspaná písmena, dozvíš se, co mi řekla.

Tatka přišel večer za mnou do pokoje a vysvětloval mi, že vždy, když budu zachovávat Boží přikázání, budu na správné cestě. A přestože to bude někdy těžké, určitě budu šťastný. I Pán Ježíš řekl: "Když děláte, co vám přikazuji, ..." Zbytek najdeš, pokud správně projdeš bludištěm.

Rozhodl jsem se, že během adventu se budu více snažit žít podle Božích přikázání. Napiš, kolik jich je:

Jak je nazýváme, to ti prozradí následující tajenka. Do jednotlivých políček vepiš jména, která určuje datum v kalendáři.

1	2	3	4	5	6	7	8

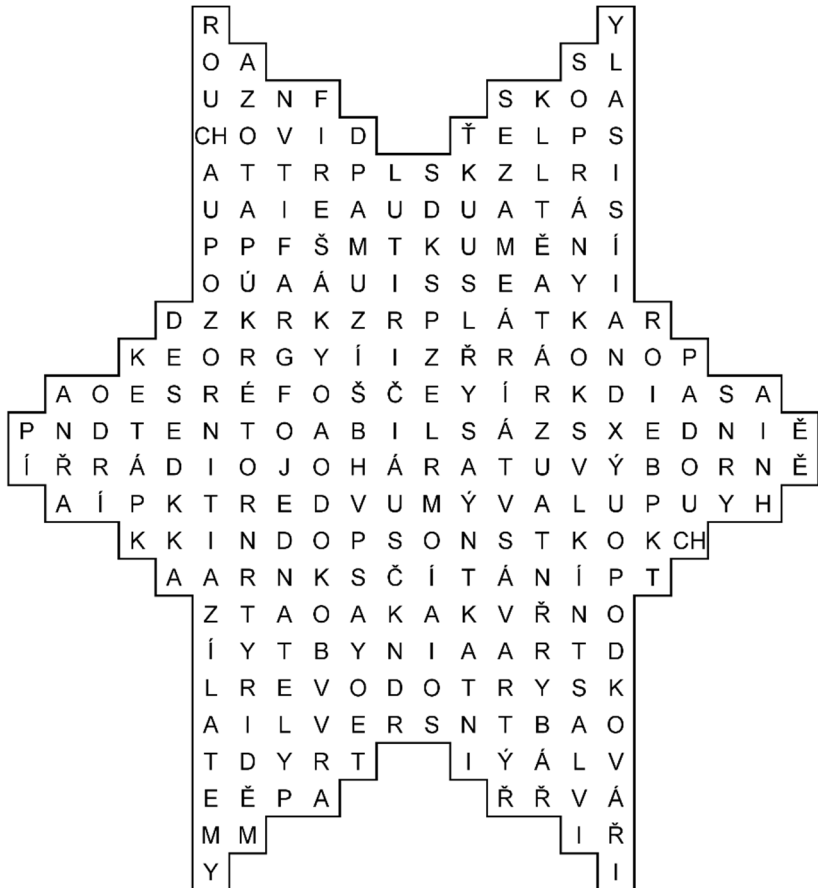
1. * 11. 9.
2. * 16. 3.
3. * 4. 3.
4. * 21. 6.
5. * 13. 11.
6. * 19. 12.
7. * 9. 8.
8. * 16. 11.

Nakreslil jsem si stromeček. Postupně jsem něj přilepoval papírové vánoční koule, které představovaly den, kdy se mi podařilo žít tak, že jsem dodržel všechna přikázání. Zkus to během adventu dělat podobně, jako já.

V prosinci slavíme slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu. V dnešní tajence najdete místo, kde se Panna Maria sama představila jako „Neposkvrněně početí“.

afázie; aorta; aplaus; barikáda; divoch; dueto; efúze; fyzik; grafit; hárat; hrdinka; index; intaktný; jednatel; kakao; kanonýři; keksy; kostra; látka; mědiryt; metalíza; mýval; odsuvníky; opona; ovály; ovsík; padouch; pátek; podkoní; podkováři; podnik; predikát; příkazy; přízvuk; rádio; rámus; rétor; roucha; rybář; sčítání; sezam; sisal; skupina; soprány; spleť; sprint; stanovy; staří; šerif; šofér; tento; tchyně; touha; umění; upozornit; uzrát; valčík; vartýř; vlastník; vodotrysk; vskok; výborně; zaslíb; zrušit; zvrát

Nezbedův humor

Jožka se modlí před Vánoce a na konci modlitby zakřičí: „Ježíšku, dones mi kolo!“

„Ježíšek není hluchý,“ domlouvá mu sestra.

„Ale babička ano.“

„Mami, mami, hoří vánoční stromeček!“

„Neříká se, že hoří, říká se, že svítí, Petříku.“

„Mami, záclony už taky svítí!“

Pamatuj, že se netloustne od Vánoc do Silvestra, ale od Silvestra do Vánoc.

„To by mě zajímalo, co nám zítra pán Bůh hodí?“ mudruje pod vánočním stromečkem policista.

„A co by ti měl jako Bůh házet?“ nechápe jeho manželka.

„No, je přece zítra Boží hod, ne?“

Pan Hlavan sedí po Vánocích v hospodě a lamentuje nad nadílkou: „Zase jsem dostal košili, a zase s břichem!“

Dvě ženy se baví nad kávou: „Včera jsem vzala muže na vánoční trhy,“ nadhodí jedna.

Druhou to zaujme: „Nepovídej, a chtěl ho někdo koupit?“

„Tati, a odkud je vlastně Ježíšek?“

„Chlapče, když se tak podívám na většinu dárků, řekl bych, že je z Číny.“

„Šéfe, mohl bych zítra dostat volno? Žena potřebuje doma pomoci s vánočním úklidem,“ ptá se Rudolf v práci.

„To jsi se zbláznil, Rudo? Víš, jak jsme na tom před Vánoci, kvůli takové hlouposti ti volno dát nemůžu!“

„Díky, šéfe,“ uleví se Rudovi, „já věděl, že je na tebe spolehnutí!“

„Jak já se letos těším na Vánoce...“ říká Pepa.

„Čekáš hodně dárků?“

„Ani ne, ale ženě obvykle zaskočí kost z kapra a já jí můžu dát herdu do zad.“